

Το θεολογικό περιεχόμενο και το βαθύτερο νόημα της εορτής των Χριστουγέννων.

Γράφει ο Παπαδόπουλος Π. Αθανάσιος, Θεολόγος.

Χαρμόсуна θα ηχήσουν και εφέτος οι καμπάνες των εκκλησιών, για να αναγγείλουν στον κόσμο τη γέννηση του Θεανθρώπου : «Δεύτε ίδωμεν πιστοί που εγεννήθη ο Χριστός, ακολουθήσωμεν λοιπόν ένθα οδεύει ο αστήρ», «Δόξα εν υψίστοις Θεώ και επί γης ειρήνη...», και άλλα παρόμοια τροπάρια θα ψάλλουν οι χριστιανοί στις εκκλησιές.

Αναρωτιέται όμως κανείς κατά πόσο οι άνθρωποι κατάλαβαν τη σημασία της γέννησης του Χριστού και αναλογίζεται μήπως η άγνοια της σημασίας του θείου μυστηρίου είναι ίσως η κυριότερη αιτία για την οποία ενώ εκατομμύρια άνθρωποι προσφέρουν τη «λατρεία των χειλέων» στον γεννημένο Σωτήρα του κόσμου, ο σκοπός της ενανθρωπήσεως Του εξακολουθεί να παραμένει απραγματοποίητος.

Διότι δεν μπορούμε να λέμε ότι «γιορτάζουμε Χριστούγεννα» όταν γιορτάζουμε Χριστούγεννα χωρίς Χριστό. Ούτε δικαιούμαστε να λέμε ότι γιορτάζουμε Χριστούγεννα, όταν στο επίκεντρο της γιορτής βρίσκεται ο εαυτός μας, παραβλέποντας ή και περιφρονώντας ίσως τον συνάνθρωπό

μας. Τα ευαγγέλια της Εκκλησίας αιώνες τώρα διακηρύσσουν τη χριστιανική πίστη ότι «Έτσι φανερώθηκε η αγάπη του Θεού σε μας : Απέστειλε τον Υιό Του τον μονογενή στον κόσμο, για να ζήσουμε δί' Αυτού», όπως γράφει ο ευαγγελιστής Ιωάννης. Αυτήν τη φιλανθρωπία του Θεού για τον άνθρωπο μας θυμίζουν τα Χριστούγεννα και μας προτρέπουν να αξιοποιήσουμε αυτήν τη δωρεά Του στην καθημερινή προσωπική μας ζωή αλλά και στην κοινωνική μας δράση. Τα Χριστούγεννα δεν είναι μια ετήσια αναμνηστική γιορτή αλλά μια καθημερινή βίωση της Αγάπης. Μιας Αγάπης που φανερώθηκε στον κόσμο την ημέρα της Γέννησης του Θεανθρώπου.

Τότε γιορτάζουμε λοιπόν αληθινά Χριστούγεννα, όταν γιορτάζουμε τη δική μας εν Χριστώ αναγέννηση, την οποία εκδηλώνουμε με την έμπρακτη αγάπη μας προς τον οποιοδήποτε συνάνθρωπό μας. Τότε γιορτάζουμε αληθινά Χριστούγεννα, όταν στην καθημερινή μας ζωή αγωνιζόμαστε (προσπαθούμε) να εφαρμόσουμε τον θεσπέσιο ύμνο της Αγάπης που έγραψε ο Απ. Παύλος στην Α΄ προς Κορινθίους επιστολή του (κεφ. 13, στ. 1-13) και που λέει : «Αν μπορώ να λαλώ όλες τις γλώσσες των ανθρώπων, ακόμη και των αγγέλων, αλλά δεν έχω αγάπη για τους άλλους, τα λόγια μου ακούγονται σαν ήχος χάλκινης καμπάνας ή σαν κυμβάλλου αλαλαγμός». «...Εκείνος που αγαπάει έχει υπομονή, έχει καλοσύνη' εκείνος που αγαπάει δε ζηλοφθονεί' εκείνος που αγαπάει δεν κομπάζει ούτε περηφανεύεται, είναι ευπρεπής, δεν είναι εγωιστής, ούτε ευερέθιστος' ξεχνάει το κακό που του έχουν κάνει, δε χαίρεται για το στραβό που γίνεται, αλλά μετέχει στη χαρά για το σωστό. Εκείνος που αγαπάει όλα τα δέχεται' η πίστη, η ελπίδα κι η υπομονή ποτέ δεν τον αφήνουν. Ποτέ η αγάπη δεν χάνει την αξία της....».

Η Εκκλησία κάθε χρόνο τέτοιες μέρες μας υπενθυμίζει τη μεγάλη θεολογική αλήθεια, ότι ο «Θεός έγινε άνθρωπος για να μπορέσει ο άνθρωπος να γίνει κατά χάριν Θεός», όπως γράφει ο Μ. Αθανάσιος. Αυτές τις ημέρες μας καλεί να γιορτάσουμε το μεγάλο και ανεπανάληπτο μυστήριο της σαρκώσεως του Υιού και Λόγου του Θεού με έναν άλλον όμως τρόπο, με μια άλλη πνευματική -εσωτερική προετοιμασία. Χωρίς να υποτιμάει το υλικό και γιορταστικό επίπεδο των Χριστουγέννων, η Εκκλησία δίνει προτεραιότητα σε πνευματικές ποιότητες, όπως είναι η προσευχή, η νηστεία, η εξομολόγηση και η ειλικρινής απόφαση μας να

ανακαινίσουμε εν Χριστώ τον εαυτό μας, να ενωθούμε μυστηριακά μαζί Του μέσω της θ. Ευχαριστίας και προπάντων να δείξουμε έμπρακτη αγάπη προς τους πάσχοντες αδελφούς μας. Άλλωστε, σε τελική ανάλυση, στη μέλλουσα κρίση, ο Θεός δεν θα μας ρωτήσει πόσες φορές εκκλησιαστήκαμε, πόσες μετάνοιες κάναμε, πόσα κεριά ανάψαμε, αλλά πόσο βοηθήσαμε τους ελαχίστους αδελφούς μας, δηλ. τους ενδεείς και αρρώστους. Αυτά μας διαβεβαίωσε ο ίδιος ο Χριστός στην επί του όρους ομιλία του, με τη φράση : «Μακάριοι οι ελεήμονες διότι αυτοί ελεηθήσονται».

Διότι τι ωφελεί άραγε να στολίσουμε τα σπίτια μας και τους δρόμους και να μην ευπρεπίσουμε τις καρδιές μας, να μην τις καθαρίσουμε από τα πάθη του εσωτερικού μας κόσμου, να μην ανανεώσουμε την ελπίδα, να μην δώσουμε επιτέλους προβάδισμα στην αγάπη για την επίλυση των αδιεξόδων μας ;

Οι άνθρωποι δυστυχώς ζούμε χωρίς Χριστό και χωρίς να εμπνεόμαστε από την Αγάπη που Αυτός δίδαξε και μάλιστα όχι με λόγια αλλά με τη σταυρική του θυσία. Ποιός άλλος άραγε μπορεί να μας απελευθερώσει από τα δεσμά της αυτοειδωλοποίησης και του εγωκεντρισμού μας, φυσικοί καρποί της σύγχρονης τεχνοκρατούμενης υλιστικής εποχής μας που επίμονα απαρνιέται το Θεό, μιας εποχής που θεοποίησε τη δύναμη της γνώσης και αδιαφόρησε για τον «έσω της καρδιάς άνθρωπον» ; Η κατακραυγή ενάντια στην κρίση του πολιτισμού μας, γίνεται τραγικό ερώτημα προπαντός για τη χριστιανοσύνη και για τον κάθε πιστό χριστιανό ξεχωριστά, που καλείται να απαντήσει στο ερώτημα : γιατί άραγε γιορτάζουμε τόσο συμβατικά και τόσο υποκριτικά το θρίαμβο της πίστης μέσα στο τραγικό πανηγύρι της απιστίας. Πρέπει να παραδεχτούμε, εάν βέβαια είμαστε τίμιοι με τους εαυτούς μας, ότι το πρόβλημα δεν είναι θεολογικό αλλά ηθικό. Κάτι δηλαδή δεν πάει καλά στη γη και όχι στον ουρανό. Εάν λοιπόν θέλουμε να τελειωθούμε μέσα στην ιστορία, πρέπει μάλλον να περάσουμε μέσα στο χώρο της αποκατάστασής μας.

Πως όμως θα γίνει πραγματικότητα η νοσταλγία μας για μια καινούργια ζωή ; Πρέπει καταρχάς να κατανοήσουμε τον προσανατολισμό στον οποίο μας οδηγεί το μήνυμα των Χριστουγέννων. Τα Χριστούγεννα μας προσανατολίζουν όχι στον εαυτό μας αλλά στο Θεό. Η γέννηση του Υιού του Θεού σημαίνει τη δυνατότητα να αξιοποιήσουμε αυτήν τη θεία δωρεά. Ο Χριστός είναι πάντα ο «ερχόμενος» προς εμάς. Και πάντα με την

ίδια φιλανθρωπία και θεϊκή επιθυμία «πάντας ανθρώπους σωθήναι και εις επίγνωσιν αληθείας ελθείν». Ο Χριστός δεν περιμένει τα Χριστούγεννα για να εγκατασταθεί στις καρδιές μας. Γεννιέται καθημερινά μέσα μας, αρκεί βέβαια εμείς να δημιουργήσουμε τις κατάλληλες προϋποθέσεις για αυτήν η συνάντηση. Το ζητούμενο επομένως είναι εάν εμείς έχουμε εξασφαλίσει τις προϋποθέσεις για να Τον συναντήσουμε στη ζωή μας και συγχρόνως με το παράδειγμά μας, με τη ζωή μας, να Τον μαρτυρήσουμε στην κοινωνία που ζούμε.

Πάντως σε όσους η μορφή Του φανερώθηκε με όλο το πλήρωμα της θεότητας και τη γνώρισαν από κοντά, όπως οι Ποιμένες και οι Μάγοι, αυτοί οφείλουν να κάνουν με κάθε τρόπο γνωστά τα «περί του παιδίου τούτου» και στους άλλους. Έχουν μεγάλη ευθύνη λοιπόν οι πιστοί, οι άνθρωποι της Εκκλησίας Του. Οι συνειδητοί Χριστιανοί έχουν χρέος να αναζητήσουν με τόλμη και σύνεση τους πιο κατάλληλους και πιο αποτελεσματικούς τρόπους να μεταδώσουν το ευαγγελικό μήνυμα της Αγάπης στους ανθρώπους της εποχής μας και ιδιαίτερα σε αυτούς που βρίσκονται σε αδιέξοδα υπαρξιακά και κοινωνικά. Η γέννηση του Χριστού είναι το θείο τραγούδι της αιώνιας δημιουργίας και εμείς οι πιστοί χριστιανοί οι συνυπεύθυνοι και συνεχιστές της. Μακάρι ένας τέτοιος πόθος να εμφωλεύσει και στις ψυχές όλων, προπάντων των νέων μας. Εξάλλου δεν υπάρχει θαύμα χωρίς κρυμμένους πόθους και ούτε φαίνεται με κλειστά μάτια. ΚΑΛΑ ΚΑΙ ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ.

**Παπαδόπουλος Π. Αθανάσιος, Θεολόγος- πρώην Διευθυντής του 2ου
Γυμνασίου Χαριλάου.**

Πηγή : <https://www.faneromenihol.gr/index.php/>